

מקורות פרשת ואתחנן - טו באב תשע"ט: האם אפשר ללמוד לאהוב?

תשש כחה של חמה ולא היו כורתין עצים למערכה לפי שאינן יבשין... יום שהותרו שבטים לבוא זה בזה ... יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל ... יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל ואמר לאיזה שירצו יעלו.

ליקוטי שיחות כד/53,56 והערות 2-61: סיבת החורבן בבית שני הייתה מפני שנאת חינוס, וההיפך מזה נפעל בט"ו באב לפי כל הטעמים האמורים: 'יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל, יום שביטל הושע בן אלה פרסאות', וכל שכן לפי הטעם ש'פסקו מלכרות עצים למערכה', שזאת צדקה הכי גדולה הן עבור קרבנות היחיד והן עבור קרבנות הציבור ... ובאופן שיהיו עצים **מוכנים מראש עד חודש ניסן לאחר זה**. ועפ"ז מובן שהיום טוב דט"ו באב נחוג בכך ד'בנות ישראל יוצאות וחולות בכרמים', שמבלי הבט על הפערים בין הסוגים בבנות ישראל, יוצאות יחד במחול, בשלום ובאחרות.

3. רמב"ם יסודי התורה ב: והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו? בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואי הנפלאים הגדולים ויראה מהם חוכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול, כמו שאמר דויד 'צמאה נפשי לאלוקים לאל חי'.

מסכת דרך ארץ זוטא פב: אם חפץ אתה להידיבק באהבת חברך - **הוי נושא ונותן בטובתו**.

הרבי מליובאוויטש בפגישת יחידות לגברת חנה שרפשטיין: את קוראת יותר מדי ספרות יפה ולכן מחפשת דבר שאינו קיים. אהבה איננה מה שמתואר בספרים, היא איננה אותו רגש סוחף ומסנוור המתואר ברומנים. אלו חומרים דמיוניים שמתארים מציאות שאינה קיימת. אהבה הינה רגש ההולך ומתפתח במהלך החיים. האהבה שאת חשה ככלה צעירה אינה אלא התחלה של אהבה אמיתית, שפירושה הוא שותפות, אכפתיות ומתן כבוד הדדי. היא פורחת וגדלה באמצעות הפעולות הקטנות של החיים בצוותא. כאשר חיי שני אנשים מתלכדים לכדי פרשת חיים אחת, מגיע כל אחד מהשניים, במשך הזמן, להרגשה שהוא חלק מבן זוגו, עד שאינו יכול לתאר את החיים בלעדיו - זוהי אהבה.

1. דברים ו,ה: ואהבת את ה' אלוךך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך.

רמב"ם הלכות תשובה יב: וכיצד היא האהבה הראויה? שיאהב את ה' אהבה גדולה יתירה עזה מאוד, עד שתהא נפשו קשורה באהבת ה' ונמצא שוגה בה תמיד כאלו חולה חולי האהבה, שאין דעתו פנויה מאהבת אותה אישה והוא שוגה בה תמיד בין בשבתו בין בקומו בין בשעה שהוא אוכל ושותה, יותר מזה תהיה אהבת ה' בלב אוהביו שוגים בה תמיד, כמו שזונו 'בכל לבבך ובכל נפשך', והוא ששלמה אמר דרך משל 'כי חולת אהבה אני', וכל שיר השירים משל הוא לעניין זה.

רבי אליהו מזרחי ממפרשי רש"י: היאך תיפול האהבה בדבר שלא ראה ולא השיג מעולם?

אור החיים ו,ו: האהבה אינה מעשה שיכריח האדם רצונו לעשות מצוות המלך, אלא הוא דבר שתלוי בלב וכל שהלב לא ירגיש דבר שיפעיל בו החשק - אינו אוהב! הגם שיכריחנו בכל מיני ההכרח.

רש"י פרשתנו: 'ואהבת' - עשה דבריו מאהבה, אינו דומה עושה מאהבה לעושה מיראה שהעושה אצל רבו מיראה כשהוא מטריח עליו מניחו והולך לו [אבל העושה מאהבה עושה למעלה מכוחותיו].

יומא פו: 'ואהבת את ה' אלוךך' - שיהא שם שמים מתאהב על ידך [ואהבת כמו והאהבת], שיהא קורא ושונה ומשמש ת"ח ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו? אשרי אביו שלמדו תורה אשרי רבו שלמדו תורה אוי לבריות שלא למדו תורה ... אבל מי שקורא ומשמש ת"ח ואין משאו ומתנו באמונה ואין דבורו בנחת עם הבריות מה הבריות אומרות עליו? אוי לו לפלוני שלמד תורה אוי לו לאביו שלמדו תורה אוי לו לרבו שלמדו ... ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה מכוערין דרכיו.

2. משנה תענית כו,ב: אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו... ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים ומה היו אומרות: בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך.

כלבו סימן סב: ואין זה תימה [מנהג שנראה כפריצות]? אבל המנהג בשביל הכנות שאין יד אביהן משגת להשיאן והיו יושבות עד שתלבין ראשן אם לא המנהג הזה.

תענית לא,א: רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו: יום שפסקו מלכרות עצים למערכה. רבי אליעזר הגדול אומר מחמשה עשר באב ואילך